

Leproșii Domnului – un rol ingrât

9 iulie 2004

Gili Cârstea

Mulți cititori, nesatisfăcuți de informațiile de la pagina Despre noi, vor să știe mai multe despre rolul, intențiile și motivațiile noastre. Un fel de "ce ziceți voi despre voi" mai detaliat. Un pastor chiar întreba, cât de deschis se poate, „ce urmărim cu acest sit.” Unor astfel de întrebări legitime dorim să răspundem astăzi.

Când cineva apare în public și reproșează bisericii că nu cunoaște și nu primește neprihănirea lui Hristos, este normal ca oamenii să întrebe: „Dar tu ești neprihănit?” În sensul unei asemenea întrebări, în ceea ce ne privește, răspunsul este Nu. Nu suntem nici mai sfinți, nici mai spirituali, nici mai consacrați decât ceilalți. Nu suntem nici mai studioși, nici mai capabili decât frații noștri. Nu pretindem a avea o inteligență superioară, nici daruri speciale. Cu atât mai puțin ne arogăm pretenții profetice, așa cum le place unora să se distreze pe seama noastră. Nu ne socotim oameni ridicați providențial pentru vremuri speciale. Suntem părtași acelorași probleme care confruntă pe scumpa noastră Laodicea. Suntem la fel de flămânzi după hrana divină ca toți ceilalți. Simțim aceeași vină pentru păcatul națiunii ca toți "locuitorii Ierusalimului" și suntem loviți de paralizia spirituală la fel ca îngerul bisericii, "casa lui David." Poate mai mult decât alții, noi am înțeles profunzimea răni care ne chinuie, am văzut grozăvia leprei teribile care ne-a lovit.

Nu ne deranjează că suntem puși să strigăm „necurat” peste tot pe unde umblăm. Nici nu ne umilește faptul că frații noștri se feresc de noi mai mult sau mai puțin mascat. Am trecut fără resentimente peste circulara ciudată, oficială sau nu, ca poporul nostru să nu citească unele cărți publicate de noi. Chiar prieteni spun despre noi că anumite credințe exprimate pe acest sit sunt „la granița cu erezia.” Nouă ni se par doar de avangardă.

Dacă ar fi să ne identificăm cu anumite personaje din Biblie, am fi tentați poate să privim spre anonimii credincioși, minoritari și timizi ai poporului din toate timpurile. Dar nu îndrăznim să facem așa. Cel mai bine semănăm cu cei patru leproși de la poarta Samariei, acea Samarie asediată de sirieni, înfometată, speriată, confuză, crudă. Mai grav, acea Samarie era în rebeliune, împăratul amenința cu moartea pe profetul Domnului, care se obrăznicia să-și țină capul pe umeri, iar consilierii împăratului erau toți teologi liberali.

Ca acei leproși, noi am descoperit că peste tot în jurul cetății noastre hrana bogată a neprihănirii lui Hristos zace neatinsă, în timp ce poporul moare de foame, „înghițind teorii uscate,” cum spunea EGW. Tot ce facem noi este să spunem, cât de credibil suntem în stare, că Domnul a deschis ferestre în cer astfel că nimeni nu trebuie să moară de foame, iar pruncii nu mai trebuie sacrificați de dragul supraviețuirii. Împăratul nostru nu crede că s-au deschis ferestre

în cer, sfătuit cât se poate de prost de consilierii pe brațul cărora se sprijină. El vrea să protejeze poporul de fanatism, de speranțe deșarte, poate de aglomerația de la porți.

Nu ne grozăvim că suntem purtătorii de vești bune într-o zi de vești bune, și nici nu suntem supărați că frații noștri ne batjocoresc. Știm că, mai devreme sau mai târziu, porțile acestea zăvorâte de necredința unora se vor deschide larg, atât de larg încât pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu. Pentru un asemenea spectacol merită orice efort, oricâtă suferință, oricâtă batjocură. Merită chiar să murim, căci este mai benefică dispariția câtorva leproși mărunți, decât foametea care macină milioanele acestui popor. Plus miliardele acestei planete. Mult mai grav, batjocura fără sfârșit care potopește sediul guvernării divine, muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei.
